

Ни капка отъ съмнене! Менъ се падна
 голѣмий жребий! О, Господи, моля
 подкрепяй ме, и здравие ми дай,
 че цѣлъ народъ къмъ мене гледа днесъ
 (Пакъ навевжда глава и заработва. Увлеченъ не чува
 кога влиза Зита)

VII.

(Зита е облечена въ тога. Държи кринъ.
 Застава на прага и дълго гледа майстора.
 Разбрала, че той не я е чулъ, смущава се,
 готова да се върне, но добива сила и
 прошепва)

Зита. При майстора дойдохъ...

Майсторъ Лалйо (Повдига изненадънъ чело.

Той е поразенъ

отъ хубостъта ѝ. Навдига се неволно да стане,
 ала се съвладава и застава на мѣстото си)

Зита. (Доловила смущението му, приближава
 нѣколко стъпки, изправя се гордо и
 спира пламнали очи о майстора).

(Мълчание)

Майсторъ Лалйо... Коя си ти?

Зита. Жената, що по майсторътъ купнѣй,
 и дойдохъ тукъ отъ близо да го видя.

Майсторъ Лалйо. И виде го? — Да?

Зита... Да! Да, и искамъ...

Майсторъ Лалйо. Какво?

Зита... Да поговоря, да чуя,
 какъ думитѣ изъ твоитѣ уста
 изхвъркватъ и...

Майсторъ Лалйо... И само толкозъ ли?

Зита. — Обгалватъ душата, що купнѣе,
 що желае незнайното въ живота.

Майсторъ Лалйо.

— Незнайното е само сѣнка, блянъ —
 не го гонй, че призракъ си е то,
 а призраци, кой гони — е несретенъ.

Ще страда салъ, и горко ще проклина...

Зита. — Страдание по непостигнатъ блянъ
 е щастие. То е животъ въ сѣня,